

Người Dịch: Đoàn Thị Thanh Mai

Chương 14

Ngày đầu tiên đi làm của nàng sắp kết thúc. Với tất cả những thông tin mới nàng cần phải thu nhận, Ellie cảm thấy đầu mình sắp nổ tung. Zack ra ra vào vào, đón khách hàng và biến mất để đi gặp những khách hàng khác. Lịch làm việc của anh thật hỗn độn và điện thoại dường như không bao giờ ngừng đổ chuông. Nàng đang gõ báo cáo, nhận cuộc gọi, sắp xếp lịch đi lại cho những chuyến công tác sắp tới đến Zurich và Madrid, làm quen với nhật ký công việc tối quan trọng cũng như những công việc bình thường của văn phòng.

Lúc 5 giờ 10 phút, chuông cửa reo. Trên gác, Zack đang có cuộc họp qua điện thoại. Ellie mở cửa và đối diện với một cô gái có mái tóc đỏ bóng mượt, chải chuốt trong bộ váy linen màu xanh lá mạ ôm người.

“Xin chào. Ra cô là nhân viên mới.” Hàng mi được chuốt mascara của cô chớp chớp trong lúc cô nhìn nàng từ trên xuống dưới. “Alice à?”

“Ellie.”

“Ồ. Hơi khác Barbara nhỉ. Tôi là Louisa, chắc Zack cũng nhắc đến tôi rồi.”

Anh chưa nhắc, nhưng vì xã giao, Ellie tránh nói ra điều ấy. Nàng nhận ra đã gặp Louisa ở sạp báo tuần trước và không hề ngạc nhiên khi Louisa không nhận ra nàng. Cô có vẻ không phải loại người nhớ dai. Và có lẽ cô là bạn gái của Zack. Roo đen đũi rồi, cô vẫn muốn biết Zack đã có bạn gái hay chưa mà.

Rồi hai người nghe thấy tiếng chân bước trên cầu thang, rõ ràng cuộc họp qua điện thoại đã kết thúc. Zack xuất hiện.

“Chào anh yêu.” Louisa tiến tới chào anh bằng một nụ hôn để thông báo thật rõ ràng anh là của cô. Hoặc cô đã làm được vậy nếu Zack không lùi lại và hơi nghiêng đầu đi, tránh hành động phô bày tình cảm nơi công cộng. Hay thể hiện quyền sở hữu. Ellie không hiểu nếu nàng nói “Nghe này, không sao, đừng ngại tôi, tôi không theo đuổi anh ta đâu” thì có bớt được phiền phức hay không.

Nhưng không, đó không phải thứ ta có thể thông báo. Thay vì thế, nàng nói, “Tôi đã đặt chuyến bay và khách sạn, thư từ cũng đã sẵn sàng để anh ký.”

“Tuyệt, cảm ơn cô. Đi nào.” Zack dẫn hai người đi vào bếp và nói, “Đã tới lúc gặp một cậu chàng mà cô sẽ rất thân thiết.”

“Ai kia?”

Anh cười tươi. “Tình yêu của đời tôi.”

Ellie đoán ra đó là ai qua cách Louisa đảo mắt ngán ngẩm. Trong lúc phỏng vấn Zack đã hỏi nàng cảm thấy thế nào về mấy chú chó. Sau đó anh giải thích về Elmo, nhưng nàng vẫn chưa gặp nó. Giờ thì nàng sắp gặp đây.

“Geraldine vừa đi thăm bạn bè ở Brighton về. Cô ấy gọi cho anh và nói nó sẽ qua đây.” Bên ngoài, họ nghe thấy tiếng lóc cóc theo nhịp. Zack ngừng lại rồi nói, “Năm... bốn... ba...”

“Tốt nhất là nó đừng có mà dính đầy bùn đấy.” Louisa cảnh báo.

“Hai... một...”

Một tiếng lóc cóc khác, lần này gần hơn, rồi cánh cửa lật cho chó chui trên cửa sau bật tung lên và Louisa lùi vào góc trong lúc một chú chó bù xù lao vào bếp. Nó tru lên sung sướng, chạy quanh chân Zack đầy phấn khích trong vài giây trước khi lao vào vòng tay anh.

“Tôi đâu có sợ.” Louisa nói. “Chỉ là đôi tất chân này mỏng có tám denier¹ thôi. Đắt lắm.”

Vậy ra đây là Elmo, tình yêu đích thực của Zack. Một chú chó săn ba tuổi lông xù rất cá tính, Elmo trông giống hệt một cậu thiếu niên vừa có một tuần tiệc tùng phè phỡn trong bùn ở Glastonbury. Nó có đôi mắt sáng màu, tròn xoe như khuy áo, hai tai không đều nhau và rất vui vẻ. Đó là chưa kể đôi lông mày rậm rạp và râu ria xồm xoàm. Trông nó càng hơn hở bội phần khi mừng quýnh trong vòng tay Zack.

Hừm, chẳng trách trông Louisa khó chịu.

“Em đợi trên gác nhé.” Cô thông báo. “Đừng có lâu la đấy. Bọn mình còn gặp nhà Drewetts lúc 6 giờ 15 nữa.”

“Anh lên ngay.” Là nàng tưởng tượng hay Zack thấy thoải mái ra mặt khi Louisa rời khỏi phòng? Anh quay lại, chỉ Ellie và nói, “Elmo, tới chào Ellie đi.”

Nếu Elmo thực sự nói xin chào thì nàng sẽ ấn tượng lắm. Nhưng nàng vẫn cảm thấy bị quyến rũ bởi cái cách chú chó khụt khịt, vẫy đuôi và thể hiện mọi dấu hiệu cho thấy nó mê tôi khi gặp nàng. Zack hạ nó xuống đất còn Ellie quý xuống để chào nó một cách hân hoan.

“Nó xinh quá! Chào cưng, tao làm bạn của mày nhé! Mày đúng là cừ lắm.” Nàng hôn gió khi Elmo đặt chân trước vào tay nàng và sung sướng liếm cổ

nàng. Nàng nhìn lên nói, “Thế nó không lúng túng gì khi phải sống ở cả hai nhà chứ?”

Vì Elmo là tài sản chung. Hai năm trước, hàng xóm của Zack là Geraldine đã nói với anh rằng bà tha thiết muốn có một con chó, nhưng đôi chân bị tật không cho phép bà làm điều đó. Đến lượt Zack, anh nói với bà là anh cũng luôn muốn nuôi chó, nhưng với giờ giấc làm việc và những chuyến công tác nước ngoài như cơm bữa của anh thì thật không phải với bất kỳ con vật nào. Ngày hôm sau, theo đúng phong cách doanh nghiệp, anh đã nghĩ ra cách giải quyết và một tuần sau đó Elmo bước vào cuộc sống của họ.

“Nó không sao cả. Nó tận hưởng cả hai thế giới. Hầu hết thời gian Geraldine đều ở nhà. Chúng tôi đều có cửa cho chó ở bếp.” Zack liếc về phía cửa sổ, ý nói đoạn tường thấp hẳn xuống ngăn cách khu vườn của họ. “Elmo chỉ cần nhảy qua đó khi nó muốn thay đổi không khí. Nếu tôi làm việc bận quá, nó sẽ đi gặp Geraldine để có người bầu bạn. Nếu nó muốn đi dạo, nó sẽ quay lại đây. Chúng tôi chia nhau tiền thú y và đảm bảo lúc nào cũng chỉ có một người cho nó ăn, nếu không thì nó sẽ to cỡ cái thùng phuy mất.” Ánh mắt anh dịu lại như một người cha đầy tự hào khi nhìn nàng gãi gãi đôi tai vui nhộn của chú chó. “Nó thích cô đó.”

“Ừm, thế thì tốt. Tao cũng thích mày.” Ellie hôn lên đôi lông mày lờm chờm của Elmo và để đáp lại, nó liếm cằm nàng. “Ôi, mày thật là... chỉ muốn ôm!”

“Zack?” Giọng Louisa từ trên gác vọng xuống. “Nhanh lên, anh phải thay đồ trước khi mình đi nữa. Không được muộn đâu.”

“*V*ậy là, ngày đầu tiên đi làm. Tình hình thế nào?”

“Khá tốt. Bận ra phết.” Ellie ngồi trên giường; nàng đặt cuốn sách xuống và nhìn Jamie đang nằm dài phía cuối giường, đầu kê lên khuỷu tay. “Em nghĩ em sẽ thích công việc này.”

“Em đang khá lên đấy.” Jamie nhìn nàng chăm chú.

“Ba anh cũng nói thế. Nhưng em không cảm thấy vậy.” Thật khó giải thích; một phần trong nàng không muốn bước tiếp; viễn cảnh đó làm nàng thấy day dứt. “Em vẫn yêu anh. Em sẽ không bao giờ ngừng yêu anh. Đây là công việc mới, chỉ thế thôi. Với những người không đối xử với em khác đi vì những gì đã xảy ra.”

Jamie bình thản nói, “Có vẻ Zack cũng ổn.”

“Anh ta ổn.”

“Cô bạn gái thế nào?”

“Louisa á? Ngoài mặt thì tự tin, nhưng bên trong lại mong manh. Chắc cô ta ước em già thêm ba mươi tuổi nữa. Thật buồn cười, cô ta không tin em. Giá mà cô ta biết.”

Jamie cười toét và hất mái tóc vàng óng. “Giá mà cô ta biết em mê làm tình đến thế nào á?”

“Ý em là giá mà cô ta biết giờ em như người bị hoạn rồi. Zack sẽ hoàn toàn an toàn với một nữ tu đồng tính.”

“Anh biết một chuyện cười về nữ tu đồng tính đấy.”

Ellie nhăn mặt. “Em biết rồi.”

“Anh không nhớ được chuyện diễn biến thế nào nữa. Em phải hỏi Todd thôi.”

“Nhưng thế thì anh ấy lại kể với em mất.”

“Đừng có như thế. Chuyện của anh buồn cười mà.” Jamie giả vờ tóm chân nàng bên dưới chăn lông vũ, vì như trước kia thì anh sẽ cù chân nàng không thương tiếc để trừng phạt. Nhưng vì giờ không làm thế được nữa, nên anh chỉ có thể giả vờ.

“Cuối tuần này Todd sang chơi đấy.”

“Tốt. Anh rất mừng vì hai người đã nói chuyện trở lại.”

Ellie cảm thấy ấm áp và nhẹ nhõm; đương nhiên là anh mừng rồi. Đó chẳng phải là lý do nàng gặp Todd, yên tâm rằng Jamie muốn vậy hay sao?

“Do ba anh đó. Ba là người sắp xếp vụ này.”

“Nhưng em cũng góp công. Em cũng đã cố gắng. Anh rất tự hào về em.”

“Đừng làm em khóc.”

“Em à, anh yêu em.”

“Em cũng vậy.” Nàng gạt giọt lệ đang lăn từ khóe mắt.

“Em đang làm tốt lắm. Ngủ đi nhé. Tạm biệt em.”

Ellie nhắm mắt và cảm thấy nỗi cô đơn nhức nhối đang dâng đầy trong ngực.
“Tạm biệt anh.”

Ghi chú:

1. Denier: đơn vị đo độ mỏng của lụa, ni lông...